

Iz Zukve (2004.)

ZAVIČAJ, pa ja sam ga imao.

Jezik, pa ja sam ga govorio.

Susjed, pa ja sam ga imao.

Gledao nas je u leđa, kao buduće sjećanje.

Odveo nas je, kamo nismo htjeli.

Pili smo vino, u podrumu, do pjesme.

Popeo sam se na brijeg, ali ga više nije bilo.

Dao sam se u potragu za njim.

Zakopao sam ga, nije me bilo na pogrebu.

Odmah sam izmislio novi, i taj mi je pobjegao.

Počeo sam mucati, to zapisao, tebi pročitao.

I ti si me zakopao, a ja ti svejedno domahujem.

Kad bi to bilo moguće, rekao bih mu da dođe.

Rekao bih mu da se sam govori.

Da sam sebi bude i susjed, i jezik, i zavičaj:

Onaj, s kojim sam pio vino.

Onaj, koji sam govorio.

Onaj, koji nisam izmišljao.

BIO sam u tri jezika

i umro u sva tri.

Zašto onda i dalje govoriš?

Opleo sam se oko tijela triju

naroda i onda pokušao pobjeći.

I zašto još nisi?

Svaku sam pjesmu, svaku riječ

ponovio triput pa zamuknuo.

Jesi li ih konačno zaboravio

da možeš krenuti ispočetka?

Bio sam u srcu triju

žena i požderao svako.

Što si učinio s tijelima?

U trećem sam se pokušaju

zatekao u letu u tuđinu.

Kad ćeš odbaciti svako sidro?

Bio sam u tri tuđine

i u svakoj pao u sebe.

Raspršen i svijetao

pao si i u mene.

Da, počeo sam rasti i u tebi,

sve ćemo ponoviti.

SUNCE mi skloni pogled na spaljenu zemlju.

Upozoren sam na trajni osjećaj pokajanja.

Pogled uprt gore nema što tražiti,

a i ovaj prema dolje jalovo prebire po pustopoljini.

Gusti se, žitki zrak obavija oko povijenog bilja,

skrivaju se sitna bića u mršavim sjenama.

Učas mi se učini:

sjenica se kupa u mlačici vode.

To treperi obasjani list bokvice;

izdvojio se iz mnoštva okupan znojem.

I vlastitim zrcalom gore ponovno šalje

lelujavu sliku njega samoga.

SPORO koža vjetri nad nama,

rasklapaju se dva mjesta, gornje i donje.

U svakom, spremište tajnih prolaza,

piskutavih glasova.

Idu, trče, lete, zaplivaju pa nestanu.

Samo miris prolaska

zadržava sjećanje.

Prođe mnogo vremena i netko se sjeti,

probode vjestrastu kožu.

(Kao radoznalo Božje oko u koži nikne mjesto.)

Iscuri svjetlost, ne znamo kamo,

možda gore, možda dolje.

Vitlamo nauljenim užetom.

Lovimo te skliske ljubavnike

PLJUSAK, treba li itko utvrditi smjer padanja?

Skriveni, drže se grčevito za protočne konopce.

Izmiču iz ruku, pojede ih prozirnost.

Kad padnu, za njih se prilijepi još jedno društvo ubogih parazita.

S koje strane mogu uperiti pogled?

Ako me promatraš s druge strane, jesam li to onda ja?

Konopci slobodno vijore;

ruke su maločas popustile.

HODAŠ u dijelovima, a nisi

osakaćena - ti kojoj sam

oduzeo jednu ruku, nogu, uho,

oko, nosnicu, dojku.

Ti raspolovljena, razdijeljena,
ti razgovorena.

Ti polasta, bacam te dalje od sebe
kako bih odmah potrčao za tobom.

Takva, pola-ženska, govoriš
samo iz sjećanja, jer tvoje je

sada nemoguće otvoriti:

prisvojio sam ga

kako bih počeo živjeti, ono
što sam zaboravio.

Unosiš slike u mene, ubadaš
upamćeno, iz nozdrve suklja

vruć zrak požude, kupa
me mlijeko oduzete dojke.

Na štapovima me izvodiš iz
svakog mjesta koje vrišti *ne*.

Samljevena, rojiš se u meni

i osvjetljavaš noć.

Samo se nagnem u se

i vidim te голуđravu kao zrcalo:

tvoja koža, napeta, zašiva me

od tjemena do palca,

izlaže me samomu sebi

i kaže gledaj me i kaže

NETKO je prevrnuo mravinjak.

Tisuće mrava dalo se u bijeg.

Čuje se meko *tap tap*:

Petogodišnji dječak.

Još ove i ove, kroza stisnute zube

kaže taj dječak, *sve ih treba potamaniti*.

Diže svoje meke ručice u zrak,

i s njima prizor malog pogroma.

Ali onda se dogodi trenutak neočekivane nade

(uvijek ga treba omogućiti, ma koliko sve bilo jalovo):

dječakova se šaka odjednom zaledi u zraku,

počne podrhtavati, kolebati se,

koža samo što se nije raspuknula od napetosti,

neće se ta mala šaka spustiti, neće više udarati,

oklijeva dječak, ne shvaća što se s njim zbiva,

zbog čega je zastao, tko vuče njegove ruke uvis

prema točki mirovanja,

koji se to savjesni bog upleće baš sad?

Pa se čuje prasak, čujan samo mikrosvijetu,

šaka se odledi, i dječak ponovno gnjevno udara.

Tap, tap. Tup, tup.

Dum dum. Tras tras.

Gospodar povijesti.

Uvijek sam mravinjak.

LAMPA osvjetljava uzletjelu kravu:

Promatramo njezin let prema koncu svijeta.

Sve se smanjilo, samo gnjevna svjetlost raste.

Krava razjapljuje usta i guta tamu.
Na vimenu joj vise pohlepna djeca,
muzu je nemilosrdno, njeno
crno mlijeko piju, pa se penju
na lampu, golim je stražnjicama gase

DAŽDEVNJAK, izmislio si ga

da vidiš mogu li ga dodirnuti.

Kiša, stvorio si ju

da izmamiš daždenvjaka.

Bog, rodio si sebe

da bi sve doveo u pitanje.

Nema više pitanja.

Živjelo znanje.

ŠUMA

SIJENO je zatreperilo: u šumi je izbio požar.

Stopala se rastapaju u cipelama, čežnja za mekim, hladnim dahom.

Žedna pije ohlađeni čaj od metvice, utjeha ranjenog grla.

Uho ogлуši, spremi se za službu osluškivanja iznenadnog tajca.

Pepeo sipi po lišću, istiskuje sjećanje na snijeg.

Koja poskoči, ostane u zraku, bez mirisa.

U nagorjelim se tragovima naseli cvrkutanje i urlanje.

Sjena se ne prepozna, počne besciljno lutati.

Drvosječina sjekira priziva njegovu ruku: kamo je pobjegla?

Leptirova krila, samo što nisu zaplamsala, jer nigdje da se spusti.

Potok, što je vijugao, ide za sobom i pije svoj vlažni trag.

Ribe, pomične u presahlom, šalju miris, izmislio ih leptir, čežnjom da se na njih spusti.

Povrati se snijeg, zazvan, u njihanje grmlja iza uznemirenih veprova.

Tek što se rodio, umor svlada san.

U slatkom korijenu oslada ziba se nedostigli dječji zub.

Vrijes, raseljen s Mediterana, posvuda baca hobotničine pipke, da poliže sol.

U bazginoj srčiki puca pogled na nezapočeti mali dječji rat.

Uvije se u se, slatki omotač oko šumskih jagoda.

Jer nikoga nije otrovala, pa nije ni bila, ostali su znavijek gladni.

Trčao je, jer nikoga nije vidio dok je trčao.

A i krv, što je šiknula, sad miruje, dok glas šiba dalje.

U zelenome crvendać bode oči.

Žaba, koja je htjela proricati, mijenja boju i zviždi.

Šibe, ljeskove, mirišu na nisku grgeča i klenova.

Oblijeću šumu, skupljaju u vrećice.

Stablo padne, zašumi preduga zima.

Kalaju se borovnice, pri pomisli na šećer.

Zvijezda zaluta, i čisti se u krošnji bukve.

Glavu je metnuo na panj, zasvijetlilo je vrijeme za priču.

Od šuštanja se sakrila kiša, što nikako da padne.

Bruji obožavanje meda, silazi među ljepljive prste.

Dojilje su se vratile, djeca se spuštaju niz stabla, kao niz tobogan.

Pušač bi rado izbavio svoju dušu i cigaretu gasi pod jezikom.

Zazvoni sat u deblu, trave se poviju, mahovina se zaputi na južnu stranu stabla.

Cipela, ponudi se biranom oku, prepadne ga nedostatkom svog tijela.

Plavo, privremeno se zatvara, pale se, jedna za drugom, boje odsutnosti.

Vikao je, glas mu se nije vraćao, uživao je u rastućoj nadi.

Vrijeme, koje je bilo, okružuje, prodire, što da se čini?

Humci, viđeni tijekom preskakivanja rovova punih lišća, na silu bi se htjeli raskopati.

Sporost i zuku odvede na vrh bukve.

Uvijek dovode smijeh, da bi ga ismijali pokazivanjem razloga.

Puteljak, stavili su ga da bi se s njega moglo skrenuti, izgubiti se odbacujući odjeću.

Dim seli izgorjele, u povorci ih vodi u njihov obećani grad.

Spuštaju se konopci, već ih love mlohave ručice odozdo.

Zaspat će, bunika će likovati nad neznanjem.

Udaraju, jer ih zovu dolje, sljubljuju se dvije požude.

Odvezao se i pada, ali više ne misli i ne zna se, kamo će pasti?

Tješili su uleknuće, iz kojeg se nitko nije digao i krenuo na put.

Bambusov grm, jer glog nije mogao šupljinom zvoniti.

Uho je zapelo za korijen, cijela šuma galami, optužuje.

Leti, jer nema noge, pjeva, jer nema jezik.

Iz obiteljskih su vrtova stigli, prognani vlastitim dražesnim osmijehom.

Omotani u bukvin list, vrte se, vrte, u sebe, paleći se kao cigare.

Izbacuje sluz iz sebe, da zataška sporost osvajanja.

U zraku, vodoravno položeno stablo jasena; netko slijep će, valjda, tuda hodati?

Skriven, strepi da se od njega ne odvoji lelujavi list.

Vodili su ljubav, nitko ih nije čuo, pa su je zatrpali, pokrili granjem, dozlaboga mučaljivu.

Ide i svjetiljkom obasjava uleknuća, travke što se ipak ozarene uzdižu.

Vjetar nikako da spomenu, prošao je kroz ušicu koštane igle i izvjetrio.

Slijedio ga je požar, kao da ima noge, a zapravo krila.

Pobuna je narasla u oku što se zagledalo u lepetava krila.

Sjedi na grani, čita knjigu, i nadzire svoj pad.